

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 29.11.1984, sp. zn. 6 Cz 56/84, ECLI:CZ:NS:1984:6.CZ.56.1984.1

Číslo: 3/1986

Právní věta: Rozsudek, jímž bylo určeno, že okamžité zrušení pracovního poměru pracovníkem je neplatné, je rozhodnutím, které může přivodit pro organizaci příznivější týkající se její povinnosti zaznamenat skončení pracovního poměru v občanském průkazu pracovníka; pravomocný rozsudek, jímž byla organizaci uložena tato povinnost, lze tedy z toho důvodu napadnout návrhem na obnovu řízení (§ 228 odst. 1 o. s. ř.). Tříměsíční lhůta k podání návrhu na obnovu řízení (§ 230 odst. 1 o. s. ř) se v uvedeném případě počítá ode dne, kdy se organizace později dověděla o soudním rozhodnutí o neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru (tj. o pravomocném rozhodnutí soudu prvního stupně nebo o vydání rozhodnutí odvolacího soudu).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 29.11.1984

Spisová značka: 6 Cz 56/84

Číslo rozhodnutí: 3

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Obnova řízení, Okamžité zrušení pracovního poměru, Rozhodnutí soudu

Předpisy: 99/1963 Sb. § 228
§ 230 65/1965 Sb. § 64 54/1975 Sb. § 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Navrhující organizace se domáhala obnovy řízení ve věci, v níž bylo pravomocně vyhověno žalobě pracovníka proti organizaci o uložení povinnosti vyznačit skončení pracovního poměru dnem 27. 2. 1979 do občanského průkazu. Svůj návrh na povolení obnovy řízení odůvodnila organizace tím, že v jiné věci, vedené u jiného soudu, bylo pravomocně rozhodnuto tak, že okamžité zrušení pracovního poměru žalovaným, doručené organizaci dne 27. 2. 1979, je neplatné. Takovéto rozhodnutí, vydané později, by mělo nepochybně vliv na příznivější rozhodnutí pro organizaci v první z uváděných věcí. Odpůrce namítal, že návrh na obnovu řízení byl podán po lhůtě tří měsíců stanovené v § 230 odst. 1 o. s. ř., neboť organizace se dověděla o důvodu obnovy již z rozsudku Nejvyššího soudu ČSR, kterým bylo zrušeno usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení ve věci neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru.

Obvodní soud pro Prahu 9 usnesením zamítl návrh na povolení obnovy řízení s tím, že nová rozhodující skutečnost v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovala.

K odvolání organizace městský soud v Praze usnesením potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně. Dovolil především, že návrh na obnovu řízení byl podán po zákonem stanovené lhůtě. Novou skutečností, kterou žalovaná organizace nemohla použít v původním řízení, bylo to, že probíhalo řízení, v němž bylo třeba vyřešit otázku platnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, kterou nelze projednat v jiném řízení, a to ani jako otázku předběžnou.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, tak, že uvedeným usnesením odvolacího soudu byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 228 odst. 1 písm. a) o. s. ř. může účastník řízení napadnout pravomocný rozsudek návrhem na obnovu řízení, jsou-li tu skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které bez své viny nemohl použít v původním řízení, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci.

Návrh na obnovu řízení je nutno podat podle ustanovení § 230 odst. 1 o. s. ř. ve lhůtě tří měsíců od té doby, kdy ten, kdo obnovu navrhuje, se dozvěděl o důvodu obnovy, nebo od té doby, kdy jej mohl upozornit.

Výsledek řízení o žalobě, již se žalobce domáhal uložení povinnosti organizaci vyznačit skončení pracovního poměru ke dni 27. 2. 1979 do jeho občanského průkazu, byl v této věci závislý na výsledku řízení týkajícího se žaloby o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, neboť při neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru neskončil pracovní poměr mezi účastníky a požadavek na vyznačení skončeného pracovního poměru do občanského průkazu by nebyl důvodný. Přitom je třeba vycházet i z toho, že neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru nelze zkoumat v jiném řízení, a to ani jako otázku předběžnou.

Po zrušení usnesení obvodního soudu pro Prahu 1 z 10. 5. 1979 č. j. 10 C 83/79-9 o zastavení řízení rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR z 20. 5. 1980 sp. zn. 6 Cz 15/80 byla otázka neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru znovu projednána a bylo o ní rozhodováno obvodním soudem pro Prahu 1, který rozsudkem z 26. 9. 1980 č. j. 10 C 232/80-19 určil, že okamžité zrušení pracovního poměru provedené ke dni 27. 2. 1979 je neplatné. K odvolání pracovníka městský soud v Praze rozsudkem z 28. 1. 1981 sp. zn. 13 Co 700/80 rozhodnutí soudu pravomocným skončení sporu o uložení povinnosti organizaci vyznačit skončení pracovního poměru do občanského průkazu, nemohla tedy organizace v prvním sporu bez své viny použít v soudním řízení. Není přitom pochyb o tom, že výsledek sporu o neplatném okamžitém zrušení pracovního poměru mohl pro organizaci přivodit příznivější rozhodnutí ve věci. Poněvadž byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 228 odst. 1 písm. a) o. s. ř., byl návrh organizace důvodný.

Bylo nutno posoudit, zda návrh na obnovu řízení podala organizace před uplynutím tříměsíční lhůty uvedené v ustanovení § 230 odst. 1 o. s. ř., nebo zda se tak stalo po jejím uplynutí. V tomto směru nelze souhlasit se závěrem odvolacího soudu, že návrh na obnovu řízení byl podán opožděně.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že běh tříměsíční lhůty k návrhu na obnovu řízení začíná běžet dnem, kdy se navrhuje dovědět o důvodu obnovy řízení, nebo kdy tento důvod mohl uplatnit. V daném případě šlo o posouzení toho, zda mohla organizace podat návrh na obnovu řízení již tehdy, jakmile se dozvěděla o tom, že Nejvyšší soud ČSR zrušil usnesení obvodního soudu pro Prahu 1 o zastavení řízení a uložil tomuto soudu, aby ve věci dále jednal, nebo zda tak mohla učinit teprve poté, co se dověděla o výsledku následujícího řízení, zejména před odvolacím soudem.

Podání návrhu na obnovu řízení bezprostředně po doručení zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu ČSR by vedlo pouze k tomu, že by soud musel řízení o žalobě, již se žalobce domáhal uložení

povinnosti organizaci vyznačit skončení pracovního poměru do občanského průkazu, přerušit až do doby, než bude rozhodnuto o prejudiciální otázce neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. V té době nebylo totiž ještě možné posoudit, zda rozhodnutí mohlo vyznít ve prospěch organizace, kdyby navrhla povolení obnovy řízení. Nutnost podání návrhu na obnovu, jak ji dovodil odvolací soud, by vedla k tomu, že by docházelo k podávání návrhů předčasně, neboť teprve rozhodnutím odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně o neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, bylo jasné, že výsledek tohoto řízení může přivodit pro organizaci příznivější rozhodnutí ve věci.

Z uvedeného je třeba dovodit, že v daném případě začala běžet lhůta podle ustanovení § 230 odst. 1 o. s. ř. ode dne, kdy se organizace dověděla o rozhodnutí odvolacího soudu ve věci neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru. Stalo se tak nejdříve 28. 1. 1981, kdy došlo k vyhlášení tohoto rozsudku za účasti pověřeného pracovníka organizace. Poněvadž organizace podala návrh na obnovu řízení 23. 4. 1981, stalo se tak v tříměsíční lhůtě vyplývající z ustanovení § 230 odst. 1 o. s. ř.

Poněvadž odvolací soud vycházel z jiného právního názoru, porušil svým rozhodnutím zákon v ustanoveních § 266 odst. 1 písm. a) a § 230 odst. 1 o. s. ř.